

ning for de Landboere, som nu hve meget langt horte fra Apothekerne, da vilde være saa meget større. Med Hensyn til vort Netsvæsen — ja, derom skulde man vel ganske tie, thi der er jo nedsat en Netscommissiøn, og der er ingen Tvivl om, at vi vilde faae udmærkede Arbejder som Resultat af denne Commissiøns Forhandlinger —, men en Bemærkning maa det dog være mig tilladt at gjøre, og maaskee det ogsaa kan styrke Fordringen om en Reform. Man forlanger nu mange Steder, at een Mand skal være Borgmester, Politimester og Dommer, han skal forene tre Mænd i een Person. For at føre Beviis for det Uheldige dert, behøver man blot at henvisse til de mange Undersøgelsescommissiøner, hvor en Assessor fra Kjøbenhavn bløt slaaer med sin Tryllestav, og strax springe Forbydelser, som man aldrig har troet vare tilstede, frem af deres Skjul i Snefetal. Dette vidner om, at den enkelte Mand ikke kan være tre. Er han en hæderlig og skarpsindig Dommer, duer han maaskee slet ikke til at være Politimester, er han en praktisk og flittig Borgmester, duer han maaskee ikke til at være Dommer. Det synes derfor at være overordentlig nødvendigt, at vi faae en Forandring i disse Forhold, thi saaledes som det nu er, er det, vi udgive til Netsvæsenet, selv om det er for lidt, dog meget for meget, dersom vi ikke faae et bedre Resultat. Den høitærede Justitsminister vil da maaskee overveie, om der ikke hist og her rundtomkring skulde sidde Mænd i Politimesterembederne, som — trods deres faderlige og milde Regimente — dog ikke ere skikkede til det Hverv, de af Regeringen ere satte til at varetage. Der gives dog maaskee dem, som ere saaledes finde, at de sige: Ja vil man ikke stjæle mig, skal jeg saamænd ikke gjøre Noget Fortræd. Dette Forhold er ganske vist overordentlig uhyggeligt. Seg skal, for at være retfærdig, dog tilføie, at disse Mænd ikke have som Politimestre den fornødne Assistance, og naar ærede Medlemmer her have indbragt et Lovforslag om Sognefogder, da kan jeg forstaae dette, forsaavidt jeg fastholder et Udtryk af den ærede Taler, som indbragte Forslaget, hvorefter Forslaget navnlig gik ud paa at faae to Sognefogder istedetfor

een, det vil sige en Medfognefoged, for at der altid kunde være Een tilstede. Paa den Maade kan jeg forstaae Lovforslaget, thi det er nødvendigt, at Politimesteren har Politiasistance paa Landet, og dersom Noget bilder sig ind, at man ved en Omordning af Politiforholdene kan faae et billigere Politivæsen paa Landet, end for hvad der nu udgives til Sognefogderne, troer jeg, han tager meget feil. Derimod troer jeg, at vi kunne faae et meget bedre Politiforhold for de samme Penge. Efter de nuværende Forhold er det rimeligvis overordentlig begrundet, hvad man f. Ex. har gjort i Veile Amt, at nedsette Ennen for Sognefogderne til det Halve; men derom behøves ingen Lov; det kan Administrationen ordne. En Forandring i disse Forhold er ganske vist nødvendig, og vore Politimestre have ganske vist en Undskyldning i dette Forholds nuværende Ordning, thi det er gjerne meget agtverdige Mænd, vi have til Sognefogder, men til at snuse omkring efter Tyve og Skjelmer ere de ikke altid velkikkede. Seg seer — ikke til min Forundring efter den Afstemning, der fandt Sted ifjor, — at man har opført det samme Beløb som ifjor til Kjøbenhavns Borgervæbning og Livjægercorpset. Seg skulde dog haabe, at Folkethinget engang kom til Erkjendelse af, at her er ogsaa et af de Punkter, hvor vi uden at betænke os kunne spare. Seg nærer det Haab, at den høitærede Justitsminister har forhandlet med sin Collega Finantsministeren om at sætte Lønningerne for Soldembetsmændene saaledes, at Mønstringsbestyringsforretningerne blive dem paalagte, uden at de derfor opkræve noget Gebyr, og at vi selvfølgelig da ogsaa med det Samme — hvad jeg heller ikke tvivler om, at den høitærede Indenrigsminister meget gjerne vilde gaae ind paa — faae den tidligere omtalte Vatershoutinstitution bort. Det Hele hænger sammen. Hvad ville vi med dette Sportelvæsen paa dette Gebeet, naar vi ellers ere imod det? Kirke- og Underviisningsministeriet optræder altid i den første Deel med et meget beskedent Beløb, og Udenforstaaende, som ikke undersøge Finantslovens Enkeltheder, kunne mange Gange komme til at tænke som saa: Hvad, udgive vi ikke mere end henimod 400,000